

LO GERONÉS

Diari nacionalista

Girona: Diumenge 8 de Novembre de 1908.

NUM 782

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Girona, un mes . . . 1 pesseta.
Catalunya y demés regions trimestre . . . 4
Països d'Únio postal . . . 9

Redacció y Administració

CARRER DEL PAVO, NUM. 6, BAIXOS

ANUNCIS Y REMITITS

à preus convencionals
Publicuise ó no, no s'han de tornar els originals.
Dels treballs firmats ne son responsables sos autors.

Numero solt 5 cts.

Jochs Florals d'enguany

Al redós de la festa

Salut als poetes. Salut a la gentilíssima Regina.
En els inicis de la floralesca festa aquí, en la dormenta ciutat, quan la publicació era modest setmanari, rebé tot just y fervidament, l'entusiasme nostre. L'adhesió decidida y franca protecció que s' mereixia per què ella ha sigut la etapa precursora del nostre renovellament y l'impulsió constant de la nostra personalitat.
Per què ha fomentat la creació d'una espléndida literatura que cada dia hem d'afiançar y enrobustir com a manifestació de la propia esperansa.
Per què com impuls vital d'acció, es signe de cultura, y festa de civilitat y de bellesa.
En la vulgaritat provinciana com es bella cosa d'ofrir presentalles al poeta y al art. Per xò, en eixa ocasió, LO GERONÉS s'honra avuy dedicant una plana al marge de la gaya festa, d'enguany, rendint homenatge de devoció a l'esperitua Regina, aclamant als Mestres y trovadors, saludant al jurat y Consistori. Benhaja institució que fas vibrar els cors al ritme de la poesia.

LA REDACCIÓ.

Als amics de Girona

Me és gràtíssim, amics meus, poder rematar aquest bell viatge per Catalunya ab l'honor de la flor natural que acabeu de concedirme. Ja que no hauré pogut assistir en persona a la vostra festa, permeteu que, trairalment, aprofiti aquest dia per endressarvos unes paraules de escomesa y unes petites consideracions ocasionals.
Habo de parlar, en polític, cara a cara, ab la meua Catalunya. Avuy, que os parlo a vosaltres en «home de lletra», (no m'atreviria mai a dir: «poeta»), no faig, en vigor, obra diversa d'aquella. No ha de dir-se, parlant de mi: té varies activitats diverses: unes vegades produeix obra poética, altres vegades obra política.—No, Perqué així com jo he les múltiples activitats de l'home (sentimentals, intellectuals, volitives), com a formant aspectes d'una trinitat ont s'enclou l'única, in-divisible, així també he concebut la valentia energia de les paraules y les obres com a mera diversitat aparent com a aspectes de una sola essència. No hi ha, no, amics meus, entre la meua activitat de publicista y la meua obra de literat una doble naturalesa; sinó que l'una y l'altra s'uneixen y confonen en lo que en un perfecte «monotelisme».
Ab axó tots els qui ens sentim aquell íntima, fonda y solidaria coadjuvació de totes les nostres obres a una sol fi no fem més que continuar la bella tradició moderna de Catalunya, en la qual el moment poètic y floralesc, el moment doctrinal y el moment d'intervenció activa en la política són també tres persones d'una trinitat integrant un sol déu: el catalanisme.

Als amics de Girona, és, per essència, de naturalesa patriòtica, y per tant civil a la seva manera. Es, sobre tot, «englantinare» aqueixa tradició. Respón al moment séu, moment en que l'atavisme natural de l'impuls primer no permetia la consciència de l'aspiració nova y final qui de tot alló anava a sorgir.
L'acció dels Jochs Florals necessita a Barcelona perentoriament una explicació renovació civil, si és que vol posarse a tó ab el temps, ésser orgue d'impuls y d'iniciativa; ja que malament podria continuar existint una tal institució en el cor de la capital catalana, si hi hagués un desequilibri entre ella y la magnífica ciutat ont radica, un desequilibri pel qual se fes patent l'anacronisme dels que continuen vivint la llegenda morta, entre una generació qui té als ulls l'imatge de les llibertats encara viventes.
Però jo crec que l'acció dels Consistoris, de poesia nacional té una transcendència viva en aquelles encontres ont l'evolució de la renaixensa nostra no és arribada al grau que ha conseguit assolir en el seu nucli central, Barcelona. Per aixó és absolutament precís que ho tingues present: quan celebren les festes de poesia, doneu un sentit poètic a la feina de lliberació y civilisme, y doneu un sentit civil (no ja «patriòtic»), a la tasca immortal de poetisar les coses.
Y quan hagués donat aqueix sentit de transcendència a cada vers vostre, imaginantlo com un talismà qui actui la seva petita y peculiar influència pera l'obra de tots; quinia forsa novella de poesia pendran les vostres paraules, les vostres cançons! Aleshores veureu com, ben lluny de semblar que la poesia s'ataca d'utilitarisme donantli aquell fi secret, la seva investidura, diriem de musa civil, li comunica un prestigi desconegut dona un so de melodia nova a la melodia exterior. Pera mi

ja no he dit, la llibertat y Catalunya son la religió nostra de avuy, y la poesia sols es gran y forta quan encarna una religió nacional vinculada en el poble qui la formula, es dir, quan tramet y revela l'esperit immanent en el cos de la nació.
Fa ben pocs dies, jo feia notar que el tresor enter de la poesia helénica es consustancial ab el tresor históric d'aquella nacionalitat; deia que es la nació mateixa i la seva religió, heròica y humana per naturalesa. El poble castellà, tan pobre en lírica, té la seva poesia genuïnament nacional, el romans, identificada ab la tradició patriòtica, que es la religió civil de la terra. Avuy en cambi, el migrament poètic castellà correspon ab la falta absoluta de compenetració entre l'activitat civil y la poética d'aquell poble. Segurament per no haverse produït encara a la Fransa dels nostres dies un poeta civil qui continuï l'obra de Victor Hugo, la poesia francesa d'ara es tan fluixa y efimera. En cambi els dos grans poetes italians de nostres dies, Carducci y D'Annunzio, han confós d'una manera admirable llur estre ab l'obra gloriosament civil de l'Italia moderna y ab la tradició magníficament civil de les repúbliques qui la prepararen.
Poetes: que cada un de vosaltres, mentres a l'orella una veu li vagi cantussejan la cadencia del vers, pensi en ferlo digne d'oferrilo sobre l'altar públic. Que cada paraula vostra caigui sotilment com una gota d'oli en la llantia de Catalunya. Que os ilumini la consciència del poder miraculós de l'art sobre 'ls homes. Penseu que el millorament aportat per la vostra veu a l'humil oient qui os escolta, a l'incògnit admirador qui os llegeix, té d'esser un factor nou en la dignificació general de la nostra terra. Que en la bellesa espontània d'un vers eixit de sobte, com surten el bells versos, hi hagi un ressó per ont se reveli la vostra condició d' homes y catalans; edificadors d'una ciutadania, y la vostra voluntat de traduir en «temple», en obra material y plástica, la potencia musical que els deus os concediren. Y vosaltres, gironins, no oblideu el sentit de bellesa extranya y prestigiosa que la diada especial de la vostra festa li atgeix. Avuy, quan una concepció llacrimatoria del passat y de l'herencia paterna posa un vel de mort, dolor y nit sobre les coses, vosaltres aixequen sobre un tronó la bellesa d'una jove espléndida, ungida de símbol, ab l'infància concient d'una excelsa representació qui la corona de llum, y als seus peus canteu l'amor, la llibertat la vida, el goig, el color, l'hermosura, l'espai, la llum, la transfiguració de totes les coses en poesia. Damunt les tombes feu sorgir una auba; sobre els cementiris edifiqueu un Partenó; entre'l plor funerari de les can-

panes, eleveu un «carmen» inicial...
Oh, radiós emblema, ont tot jo me sento respirar!
Tu, Girona, recolzada sota el portic de ramatjes altíssims, tu, pois, per la teva potencia de poesia, portar un carreu de les teves entranyes a la construcció de la ciutat nostra. Pensa que axi com la «cadencia civil» atgeix nova bellesa a la poesia y la fa esdevenir gran y taumatúrgica, axi també sols en quant la poesia Catalunya trobi una «cadencia civil» en la seva lira, es dir, quan el clam (no el plany) de l'aspiració catalana sia consustancial ab la llibertat, el moviment nostre tindrà eficacia de verb, o creació. La llibertat es nostra essencia, perque es anima, perque es condició d'«humanitat». En cambi Catalunya, quan aquéx esperit no li sia infós, es sols accident

nostre, perque es cós, perque es mera condició de «territorialitat».
Girona, resorgeix sobre la seva patria immortalitat, y que la remordeis, seus quatre riarols, armonisant-se com els quatre versos d'una eterna estrofa, canti en un sol ritme la fecondació de l'art sobre la terra y la concepció de la terra per obra de la poesia; a fi de que aqueixa unió sia prolífica y en sorgeixi la Catalunya que somniem.
Y vos, Reina de la festa d'avuy, accepteu la millor reverencia del vostre primer vassall. Jo be voldria encioure-la en la magia d'un vers, pera fer-la digna de la vostra bellesa y aconsonar-la ab la gracia de la mà vost-e quan vibri el llorer de la recompensa. ¡Oh gloria de l'endecasilab informat!

GABRIEL ALOMAR

FRAGMENTS del discurs pre-

sidencial del DR. MOSEN MIQUEL COSTA Y LLOBERA

Venturosa consuetud la d'estendre per totes les encontres de Catalunya la festa dels Jochs Florals. No s' tracta d'una solemnitat acadèmica, sino d'un acte de culte a la Patria: aixi la festa del Verb català no desdiu a cap paratje de la terra, y per tot arreu està bé, lo mateix a la ciutat poderosa que a la modesta vila, ahont se vulla que pugui fer vibrar el geni de la nostra raça. Y com no escauria molt bé la nostra festa evocadora dins d'aquesta heròica ciutat epícamment catalana, que uneix el segell d'antiga magestat Carolingia ab la gloria dels últims setges, y l'caràcter típic de sos monuments y usances, ab el prestigi de son vell trobarre Cerveri refermat per sos poetes y escriptors de la actual Renaixença?

superior cultura del esperit irreconciliables ab l'art y la poesia. L'historia precisament demostra, quasi be sempre lo contrari.

Cal, empero reconèixer que la nostra raça ha donat motiu d'esser creguda inhàbil pel gran art y l'alta literatura, a consecuencia de sa llarga esterilitat de tres centurries en tal categoria de produccions. Mes no era per cert el mercantilisme de la raça lo que n'havia estroçada l'inspiració d'avans. La ruina de la prosperitat coincidei precisament ab la decadencia espiritual de Catalunya. Quan perdut el comerç llevanti, decaiguda la navegació del Mediterrani, relegada la nostra gent al viure provinciana sota l'hegemonia d'un esperit molt diferent del seu propi, Catalunya s'encongia, arribant a la desconfexensa de si mateixa; allavors fou que s'esterelisa son esperit. No s'arriba may a perdre aquí l'energia ni l'sentit de la raça, que en duríssims conflictes se demostrà durant la meteixa decadencia.

Obligat per vostra designació a fervos el parlament introductor d'aquest acte, un assumpte s'imposa a mon esperit dins aquesta ciutat tan plena de caràcter. Quin es el ser y caràcter propi del geni de Catalunya?

Deixem els llibres, anem a recorrer les nostres encontres, de les neus del Pirineu fins a les palmeres d'Elx quasi africanes, de les planures interiors fins a les illes. Quin aplech de tradicions maravolloses, de poètiques cançons populars y de rondalles s'hi recull per tot arreu, sobre tot alló hont més se conserva l'segell y l'esperit de la terra! Erudits estrangers qui s'en ocupen, músichs y poetes qui s'en inspiren, saben lo que val aquest admirable tresor de la heretat catalana.

Una opinió per tot arreu generalisada y tinguda per indiscutible assignaba a Catalunya el domini de la prosa vulgar, el sentit flordament utilitari de la vida ab l'ausencia de tota idealitat generosa, ab l'ineptitut per l'alta poesia, pel gran art y per tota superior cultura. Prou favor creyan fer a la gent catalana els que li concedien l'enginy industrial, el sentit pràctic del negoci y la virtut del treball ab l'esperit d'empresas. Es que entre 'ls espanyols ha prevalscut l'error de creure que l'còmic son coses contraries a la

Ficsemnos ara en el moviment literari de la nostra Renaixença, tan imperfecte, tan incipient com vulguem, però tan plena d'esforç, y d'altres aspiracions com cal reconèixer. Ficsemnos en la producció febril d'aqueixa llegió d'artistes que arreu va llorant la nostra

terra, en les audacies d'una arquitectura tan plena de novetat com de caràcter patri, en les energies dels estatuàries y les visions somnioses dels pintors nostres, que s'imposen als salons de les metròpolis artístiques... Ficemnos en la difusa harmonia dals Orfeons omplint aquestes ciutats y vilatges, en les fundacions d' il·lustradores iniciatives privades, en l' ansia y l' afany de cultura que per tot arreu aquí s' manifesta... Devant de tot això qui pot encara dir ab senceritat que Catalunya no més té l' sentit llordament utilitari de la vida..? Convinguem en que la raça catalana, es ensemps industriosa y artista, positiva y somniadora, com certes raças conegudes, y que avuy no li manca l' estre de la poesia, la qual, segons la força de la paraula, significa *creació*.

Vista la realitat del geni artístich y poétich de Catalunya, estudiem ràpidament lo que l' caracterisa. Aquesta ciutat y sa regió m' en diuen les notes. Aquí, dels claustreres y cloquers romànichs, dels temples ogivals tan sobris y suggestius, de sos antics trezors com l' altar de N. Ermessendis y l' incomparable tapic bisanti, de les meteixes frondes de la Devesa, aquí dels rius baixats desde l' Pirineu llegendari, lo mateix que de

les heròiques torres y muralles... De tot s' exhala un no sé qué concentrat, fort y pensatiu, ab certa retrança a l' auster geni septentrional. Es innegable que l' esperit de Girona es romàntich com el de les tradicions y balades piriniques.

Pero no està aquí tot: tocant a Girona s' estén l' Empordà, la prestigiosa marina mediterrània que ls artistes ja comencen a anomenar la *Catalunya grega*. Be li escau certament aqueix nom a l' enconstrada ennoblida qer aquella colonia *Emporion*, de la qual ara s' desenterren les ruines ab esquisit afany; be li escau a tota la ribera que ab ses cales y penyalars, amarantse de sol y de blavor intensa, retreu com la costa mallorquina el caràcter abrupte y serenament lluminós de les ribères heléniques. Vet-aquí l' element clàssich, mediterrà y serenissim al costat del romàntich septentrional y boyrós. No s' esclouen l' un al altre aquests dos elements; ans be, com aquí s' pot veure, s' ajunten y formen una síntesis trascendent al si meteix de Catalunya.

Y Aixís entench el geni artístich y literari d' aquest poble. Fill del Pirineu y de la mar llatina-helénica, en tè la doble heretat.

FRAGMENT DE LA MEMORIA DEL SECRETARI DEL JURAT.

«Festa de Pau, festa d' Amor, festa de Bellesa.

Nobilíssims sentiments ens aplegan, esperansats, aquí, fervorosos, pera retre homenatge a les belles lletres, pera honrar a la llengua estimada, pera fer culte y ofrena al ideal de patria.

Vostres animes n' están ben posseïdes d' aquets sentiments.

Y ben dispistes a gaudir de intimes delectacions, am les estrofes dels poetes, am els accents inspirats dels Mestres.»

La santa llevor de poesia que fructificà en vostres esperits.

Que ella imanti com far esplendorós y fulgurant els actes tots de la cotidiana vida. Essent aixís, l' armonia devallarà a nosaltres, enjoyant el nostre obrar, treyentnos l' amargor de les constants vulgaritats.

Serveu, preuadíssims meus, bona recordansa d' aquest acte. Que ell us deixi inesborrable petja de bellesa. Que aquesta, sia el ritme de totes vostres coses. Que l' amor a tot lo nadiu perduri constantment en vostres cors, per estimació a lo que ns es característich, donantnos fesomia y personalitat. Per la llengua y per la patria.

Y ara a fruit de la bellesa viva, simbolisada en la gentilisa y majestat de la Regina, y reflectida en les esparses dels trovadors. Sentim-la y aymem-la.

JOAN B. TORROELLA.

Epigrammata

PREMIADA AB LA FLOR NATURAL

A la Creu del Cisne

Immensa Creu del Cisne, qui triomfalment fulgures ab un vibrar d' estrelles guaitant sobre l' zenit, y un baume de martiri difons en les àltures damunt les tenebroses elictres de la nit. Perfumes de misteri les vastituts obscures, tes cinc ferides fagen la sang de l' infinit. y en ton lleny invisible les gèneres futures expien ja l' suplici fatal de l' esperit. D' un gran secret recondit ets l' inscripció gravada sobre la corva negra de la suprema arcada, entre l' esbart profetic de les constelacions. L' enigma etern passeges d' incomprès jeroglífic, y ab la llum qui desborda del teu estol magnífic d' un crisma fèrvit regues el pulular dels móns.

Consumació

La teva copa ostenta l' esbeltesa dels lliris. Un pit de verge, un dia n' emmotllà la buidó. Son crestell, quan ressona, sobre l' matís d' un iris, per celestials llumyaries difón la vibració. L' encesor dels teus llavis, foc de dolsos martiris, floreix en doble arcada, rosa de tentació. Jo vull que sobre l' ala dels meus versos inspiris la gracia fugitiva del teu futur petó. Oh moviment! oh gracia! Quina alta poesia la conjunció amorosa dignament cantaria de la copa y la boca per l' unció del vi? Beu: després en la copa jo beuré ta besada com en el fons d' un càlzer on ta sang consagrada talli en l' espume doll del nostre ardent sumí.

Lies quatre presentalles del meu sonet

Primer quartet, de porpra y evori. Es la quadriga

qui ab ta boca purpuria ritmi gloriosament. Les vermelles crineres són antorxes, amiga, qui en l' ala dels meus versos devoraran el vent. Segon. Carro d' or pàlid com ta rossor d' espiga, dels meus ocults ensomnis t' aportarà l' present. La meva mà d' atleta són doble tronc castiga quan sobre l' meu vers ferri se revolta furiènt. Plana de neu. La lluna. Troika d' argent avansa. Es mor tercet, qui ansia trobar la consonansa dels tres cavalls blanquíssims am ta suau blancor... Passa... Triga de bronze sota la nit desfila. Y el tronc de cavalls negres, rimant ab ta pupila, porta l' última ofrena del meu sonet d' amor.

La Dona y la Ciutat

Plena de llum, formaves una alta melodia. El teu còs era música y els teus ulls claretat. Vagava l' teu ensomni sobre l' ona del dia al sò d' un riú qui brolla de la divinitat. Y sorgint allí enfòra, creava l' harmonia d' aquest poema únic l' ardorosa Ciutat. Llavors l' himne qui acorda sons de trompeteria y campaneig de torres entorn de tu ha cantat. Y la gran urb, vensuda, en primícia abundosa a tos peus deposava sa lira y sa filosa el tresor dels navilis y el foc de les fornals. Mentres tú t' espandíes com una rosa eterna y els teus dos pits s' alsaven com dos escuts triomfals.

Orient y Occident

Eleven els grans cedres visionaris l' aroma d' un perenne sacrifici. Déu és Déu... Sota ls arbres milenaris l' ombra ofereix un agombol propici. Baix d' ells s' atura el fatigat seguí, els esclaus dresen els robusts velaris. La boca flamejant dels dromedaris apagarà en la font el séu desfici. Alà es gran.. Més al beure en la fontana les besties de la llarga caravana, sona en el fons com una queixa muda; y ritma l' sò de la corrent tranquila El panteig de la naiade vensuda... L' aigua, dels morros, lentament desfila.

La corona

Transparencia diamantina, hora d' inefable pau. Sembla que una veu divina diu als homes; Adorau! Sobre l' àvida piscina ont se reflecta un cel blau, la vella branca s' inclina y fins a l' aigua decau... Jo d' aquest humil ramatge qui en respectuos homenatge graciosament s' abandona entre un doble abim profund, vull doblarne una corona per l' altesa del teu front.

GABRIEL ALOMAR.

Premi de D. J. CLARA

La trilogia santa

Fé, Patria, Amor

Al demunt del casal patri un trilema hi ha florit: es l' essencia de la Patria y es la flor del nostre esprit; ha esventat les cendres mortes d' un passat aurifluent, y ha fet naixer un nou iris sota un nou adveniment.

Du el misteri de la vida d' un gran poble reascut; ha esvahit les negres ombres qu' encerclaven al caigut; ha donat novelles forses a n' els brassos y a n' els cors, y ha portat el màgic ritme que consagra el nostre esforços.

Esplendent la nova aurora, al trilema ha consagrat: es el cant de la victoria y el gran himne de combat: es la santa trilogia d' aquest poble fort y gran, que renaix d' antigues cendres ab l' impuls d' un epic cant.

Son les roses esclatantes al demunt d' un front seré: es el cant de vida nova; es del viure el sant planè: es l' esforços de la victoria que ens empeny a un esplendor quina llum teixeix el lema de la Fé, Patria y Amor.

Per la Fé, serém gloriosos en els dies futursals sols de creure en l' esforços nostre y ab la llum dels ideals; les virtuts de nostra rassa floriran en nostres pits, y serém de les creencies els més nobles adalits.

Servarem l' historia antiga de les nostres tradicions, perquè ens guini al pervindre de les belles eclosions: cremarem perfums y encensos en el temple del passat, y transmetrarem als segles, més encés, el foc sagrat.

Y en les lluites que s' apropin de creencies, terra ó mars, cremarà sempre la llantia de la Fé, sobre els altars: alsarém potent y noble, en la lluita, el bras humá, més serà nostra la gloria, per la Fé que ens salvará.

Per la Patria, nostres càntics seran forts y seran grans; vibraran en la nostra ànima els dolors y els goigs humans: sentirem la poesia sacra y noble, de la llar, y viurém la serenesa de la nostra blava mar.

De la blavor mar serena, de la llum blava del cel, que ns endinsa l' esperansa y ens fa viure un nou ambient, es la nostra mar llatina, es el nostre cel tan clar, que reflecten les mirades d' uns ulls blaus de somniar.

Per la Patria, en nostra vida gaudirém la ditxa d' or de parlar la llengua aimada quins accents fan batre el cor y ab els cants qu' ab ella ens dicti nostre amor al

farém gran a Catalunya é invencible l' Ideal,

Y serà un conjunt harmónic qu' a la patria farà gran, el dringar de malls y encluses; del poeta el noble cant, el fruitar de camps y serres; nostres maus solcant el mar nostre esforços, tot a la feina, y la joya del lluitar.

Per l' Amor, tindrém cabuda en la gran fraternitat que junyeix als pobles lliures ab el llas d' humanitat: gosarém la joya ardenta de sentirnos dintre el cor el bes sant, que ens porta a l' ànim un futur divi tresor.

Sentirém l' ansia de viure, com un deute d' estimar la llum, blava d' esperances, sempiterna, brillará: y en el gran concert harmónic de la terra, cel, y mar, nostre cor seguirá el ritme de la patria y de la llar.

Per l' Amor, la nostra terra serà un vast jardí, esclatant de les roses més enceses, de l' ambient més odorant: serà el goig suprem de viure: serà un cor, tota ella, batent de llur y joya sota uns cels sempre serenus.

Florirá el bes de la esposa, y un nou fruit germinará: la eclosió de les donselles, tindrà un ritme sobrehumà: y ab l' Amor com a llassada que ens junyeixi al foc vital, alsarém la torre ebúrnea ahont hi crema l' Ideal!

LAURÁ DALMAU.

Premi del CENTRE CATALANISTA

Patria nova

Surgite

D'entre el runall de ses matexes cendres, encare, en les llars càlides, s'ha alsat el geni de la patria nostra, au fenix renadívola.

Y clama axís als adormits y als lassos, ab veu vibrant y estrénuo, que sona en mars, en viles y montanyes com trompa apocalíptica:

—Rassa de ciclops en la pols jayenta, emperesida e inànica aixecat del afront, que hi ha en tos muscles vigor de sava herculia.

Es d'impotents el gemegar, la queixa en llavis forts, vilíssima; oprobí, extendre pidolant els brassos de forsa y sanch en plétora.

No supliquis, no captis, no demanis, engalta el front altívola, reclamant, exigint, lo que t' pertoca antiga hisenda espléndida.

Tu ets el dret, la rahó, el seny, el nimen, no vulguis donchs, que prodigues, mans barroeres tos cabals malmetit en pompes y farándules.

No temis l'enemich, que son ses forses energies vessàniques que retudes cauran del intel·lecte a la potencia inclita.

Mestres y Preceptors foren de Roma les doctes gents heléniques, damunt del Capitoli, triomfanta s'aixecava l' Acrópolis.

A la bon' hora que l' passat esguardis cantant glories preritès, mes sens dexar de fer camí; recordat de la matrona bíblica.

Han de ser are d'una lley mes alta y les teves gestes épiques: als camps que has goretat ab sanch heróica sembrahi llevors indígenes.

Solca la mar per l' afressada ruta de tes galeres beliques, mes que siguin de pau els vents que t' posen les amples veles túrgides.

Sigas ben tu, oh renaixenta rassa, la disfressa ridícicola no es pels gegants ni pels atletes els histrions escauelshí.

Mostrat als pobles tal com ets y fores, original y típica.

